

Seaba Strætton:

Gennem et Naaleje.

Fra Engelf.

(Fortset.)

Fra denne lille Strimmel af det store Havn, hvor Baadene nu laa i Sjøvande, snede sig en smal og temmelig farlig Sti sig opad Forhøden af Klipperne...

Han satte sig paa en lille Bænk ved Forhøden og saa ned paa dem som en lille Bænk ved Forhøden og saa ned paa dem som en lille Bænk ved Forhøden...

Men hvor tungt end Maaget var, maatte han dog bare det. Dersom Gudset skulde tilfælde ham, havde han allerede halvt tænkt paa at overlade Embedet til sin gamle Ven Engelf.

Endelig rev Justin sig ud af disse Drømme, rejste sig og tog sin bløde Hat af sit Hoved for at lade den frække Sølvt fæle sine banke Rindinger.

IV.

Willi.

Justins Præstegaard laa lige ved Siden af Kirken, — et lille, lavt Hus, der ikke var stort bedre end den beboelse af Riddersne i Landsbyen...

Hendes smaa Fingre forsøgte at styde Raafene fra Døren, dette var dog et ganske let Arbejde; thi i Herford var man ifte bange for Jæderbrudstøve.

„Hvor har jeg lært dig, Fader!“ sagde hun. „Hvorfor blev du borte fra mig hele Natten? Jeg stod tidligt op for at se, om du var kommen.“

„Gjefom min Moder,“ sagde Willi medlidende. „Saa skal jeg erstatte dig Vedstet, ligesom jeg erstatte Moder.“

„Du vil ikke være, ret længe bedrøvet, naar jeg er hos dig,“ sagde Willi spøgende. „Nej, hvor kunde jeg det?“

„Saa, nu behøver du aldrig mere skaffe Skaffe til mig, som du maatte, da jeg var ganske lille.“

„Der var høvernet mørkt eller kaldt i Vedstetaders Bærelse,“ svarede han. „Steffels Vedstetader!“ sagde Willi medlidende.

„Men hoød er dette?“ sagde han. „For et Pjeblit siden var min lille Pige glad og fornsjet, og nu græder hun, som om hendes lille Hjerte skulde bryde.“

og til et stille Suk trængte sig frem over hendes Læber. Hendes Fader maatte dog snart forlade hende for at gaa op til Støtten.

V. Testamentets Aabning.

Justin maatte gaa gennem hele Landsbyens Gade, før han naaede Landevejen, der førte op til Herford Slot.

Der var næppe et Barn iblandt dem, som ikke havde hørt deres nu afdøde Fæderlige, at hans bortløbne Søn skulde berøves sin Arveret.

„Gode, vi saa det nok at se,“ sagde Bestyrerinden for Piaestolen, det eneste Menneske i hele Landsbyen, som Willi havde Respekt for.

„Men det blev saa ikke den gamle Slagt,“ indvendte den svingende Stemme. „Den gamle Slagt har været en daarlige Slagt.“

„Jeg ved det ikke! Jeg heller ikke!“ raabte de i Munden paa hinanden. „Vi vil have, at De skal arve det; De passer bedre til at være Godsejer end Præst.“

Justin fortsatte ganske roligt sin Vej; men de sidste Ord lod sig høre i hans Øre. Han vidste derfor god selv, at han var iffe og funde iffe blive nogen god Præst.

Da Justin kom i Nærheden af Støtten og fik Øje paa den kendte gamle Bygning, der laa i Væ af de brune Klipper.

Der syntes saa mørkt og trist i det gamle Hus, da Justin kom ind, og da han gik hen over den store, støfbedlagte Forhal, gav hans tunge Skridt Gjenlyd.

Det var iffe meget rimeligt, at hun kunde føle nogen Hb Sorg over det Tab, hun havde lidt. Som alle Mænd, der har nok i sig selv, havde hendes Vægtede gjort Livet til en Byrde for hende.

„Der er jeg, Justin,“ sagde han. „Jeg kom i Morges for at se, om jeg ikke kunde overtale den gamle Mand til at handle ret.“

„Jeg har iffe Takke for Forretninger nu,“ hulkede Engen bag Kommestofskæbet. „Men du maa, Margrete,“ sagde Broderen bestemt.

„Skiven Dato er Testamentet opsat?“ spurgte Justin med et let Anstrøg af Sorg, skønt han vidste, at det var et unyttigt Spørgsmaal.

„Ja, jeg ønsker det,“ sagde Justin. „Moder og jeg ved, hvor det findes. Skal jeg bringe det herind, eller vil du gaa med til Faders Bærelse og se paa det?“

„Derfor Mikard var her, var han Ejer og Herre til Herford,“ sagde Justin nedslaaet, og dermed gif han uden at sige mere ind til Stedfaderens Dødsbærelse.

Langsomt og sagte, ligesom af Frygt for at forstyrre den sovende, gif han hen til Støbet, hvor han tog det Testamente, som han havde lagt der Aftenen i Forvejen.

„Det er det, som vi skrev efter den gamle Herres Befaling, og jeg var til Stede, da det blev understrevet.“

„Det er sandt?“ udbrød Justin. All dansede for hans Øine, og hans Tænder stod næsten stille. Han laaede sig over Orkelsens Skulder og slugte begærligt hvert Ord i Testamentet.

(Fortsettes.)